Na začátku knihy Skutků se zdá, že v Jeruzalémě vznikla „megacírkev“: *Ti, kteří radostně přijali Petrovo slovo, byli pokřtěni a toho dne byly přidány asi tři tisíce duší.* (Skutky 2,41) O dvě kapitoly dál je číslo pět tisíc (Skutky 4,4). Mezi dnešními křesťany vnímám utkvělou představu, že první církev v jeruzalémském chrámě byla jakýmsi ideálem, k němuž bychom měli směřovat.
Skutky 2,46 Denně zůstávali jednomyslně v chrámě, po domech lámali chléb a přijímali pokrm. Tady od evangelikálů slýchám interpretaci, že když byli jednomyslně v chrámě, to je „sbor“. A po těch domácnostech to byly „skupinky“, které měli tak nějak navíc k tomu hlavnímu, co se odehrávalo v chrámě.

Jakmile se blíže podíváš na praktické fungování tehdejšího jeruzalémského chrámu, jsem si celkem jistý, že se Ti tato představa rozpadne. Kousíček z Matouše 21 tedy z doby několik týdnů před touto událostí vzniku církve: *Ježíš vstoupil do Božího chrámu a vyhnal všechny, kteří v chrámě prodávali a kupovali, zpřevracel stoly směnárníků i sedadla prodavačů holubů.*. (Matouš 21,12) Podle Jana 2,14 se v chrámě prodával i dobytek!
Představ si to úplně naturálně: Kromě toho, že dobytek potřebuje potravu – aspoň seno a vodu – uvaž, co v místě ustájení dobytka nevyhnutelně muselo být na podlaze, a jaké to asi vydávalo aroma… Byl-li tam dobytek, prodávali-li a kupovali tam všechno možné, směňovali-li tam peníze a dělali kdo ví, co ještě, pak určitě nešlo o svaté a klidné shromáždění církve jakoby v tiché modlitebně oddělené od hříšného světa.
Přesně naopak! Areál jeruzalémského chrámu pro židovskou populaci představuje veřejné místo! Běžně sem chodí spousta Židů, kteří Ježíše neuznávají a provoz tohoto chrámu mají na starosti kněží, z nichž mnozí před pár týdny volali „ukřižuj ho“ a za pár dnů apoštoly zbijí a dají do vězení. Scházení církve v chrámě je v podstatě setkáním uprostřed zástupu nevěřících!

To mě velice inspiruje! Chceme-li napodobit model první církve v chrámě, měli bychom se scházet v shoppingparku nebo v městské tržnici a tam sdílet Dobrou zvěst o Ježíši!
Tento model tak trochu napodoboval apoštol Pavel. Jeho první kroky v novém městě obvykle vedly do synagogy případně na jiná místa, kde se shromažďovali lidé, kteří neznali Ježíše. Třeba jakési modlitební místo u řeky v městě Filipis nebo náměstí v Aténách. (Skutky 16,12n; 17,16n) Nepřehlédni prosím důležitý princip: Apoštol Pavel mluví jejich jazykem, používá jejich obrazy a ti lidé tam s ním komunikují – odpovídají mu nebo přímo skáčou do řeči.

Když ve Skutcích 8 byli učedníci rozehnáni do okolních krajin. O scházení církve v chrámě pak už dále není zmínka! A od roku 70 našeho letopočtu z chrámu nezůstává kámen na kameni. Církev funguje už pouze po domácnostech nebo v jiných soukromých prostředích! Podobně sdílení dobré zprávy se uchyluje především do sféry osobní iniciativy „obyčejných věřících“: *Ti, kteří se rozprchli, procházeli zemí a zvěstovali Slovo!* (Skutky 8,4) Tohle bylo opravdové hnutí ve smyslu sdílení a předávání života dalším a dalším generacím učedníků. Kdosi to výstižně nazval „tekutá církev“. Podle možností vznikaly nenápadné církve po domácnostech, které se mohly snadno přemisťovat a hlavně se v dalších generacích reprodukovaly.

Jak jsem Ti naznačil, v tomto oddílu Mostů k lidem přemýšlím o biblických předlohách církve a o aplikaci těch předloh pro naši dobu, pokud jde o nové věřící „ze světa“.

Denně zůstávali jednomyslně v chrámě a po domech lámali chléb… (Skutky 2,46)
Jak jsme si ukázali, v Jeruzalémě to ani zdaleka nebyla jedna mega-církev. Ale spíš mega-SÍŤ domácích společenství, která se podle možností scházela i v chrámě, aby tam dalším a dalším Židům ukázala na vzkříšeného Ježíše!
Velmi toužím, aby „obyčejní věřící“ i u nás dneska přijali tohle biblické povolání

a zmocnění, že i ONI můžou začít a provázet zdravou jednoduchou církev tvořenou z nových učedníků! Další lekce Ti naznačí, jak na to.

Pane Ježíši, děkuji Ti za Tvoje opakované ujišťování, že církev je příležitostí pro prosté učedníky, kteří poslouchají Tvoje Slovo a poddávají se Tvému vedení.